

XI.

Mennyi test porlad a tövek alatt
Még ki sem vájt
Pincék hűvöse pihen
A szőlőszemekben

Szüretelők nyomása alatt lila talpak

Kibíráhatatlanul sokszor telik meg vízzel
Egy vályogvető-gödör

XII.

Hadaró fák
Sistergő madarak
Kiül a lomb
Kifordul törzs
Merül a domb
És visszafelé az egész

Farkas Gábor

[hangtalan kékleni]

kabai lóránt emlékére

A semmibe kapaszkodó szilánkok
szerinte ugyanúgy fénylenek, mint a
kézfogasba rejtett gyűlöletminta,
vagy mikor szégyenből viszünk virágot.

Azt állítja a magányról, hogy tanít,
akár a falra rótt árnyék felette.
Hallgat a csengő – *erdő jött helyette*,
eloldotta a keresést, dolgait,

mindent. Most csendben van, mint az üresség.
Beszéljünk meg – vetem fel – egy ügyet még.
Nem szól. Hangtalan hagyja csak kékleni

a testtel takart szennyes tisztaságot.
Arcán tükröződnek – nem is akárhogy –
elérhetetlen nappalok fényei.

[agg nász]

Feszített sátoertő a boltozat,
alatta tompa messzeség a ház, kert.
Hidd el, magaddal szembesülsz, ha szánsz, mert
vérsz, és rám pazarlod a gyolcsokat.

Porladnak a felismerés csodái,
de nézd csak: van itt ez is, az is, minden –
esténk csak szakadás egy régi ingen,
bíbor láz – ahogy írja Kosztolányi...

Egymás bohócaként – ráncosan, akár
a történetbe torlódott létezés –
fekszünk, mint roppanásnyi feltétel, és

kapaszkodunk, mint két gyenge idomár.
És a karcsú hálósobasötétben
lassú taps dorombol porondsötéten.

Demény Péter

Márványhullám

Nem hazudtam, csak lemerültem –
az igazság ez lenne tán.
És mint teve a tű fokán,
a kulcslyukon kimenekültem.

Most forró voltam, majd lehültem –
tenger voltam, és lettem márvány.
Két szerelem éles határán
magamon kívülre kerültem.

De ezt a kívülről nem bírom,
nézem a gyertyát a síron,
s a cseresznyére gondolok.

Most arra vágyom, hogy soha
ne legyek többé ostoba,
ne építsek, míg rombolok.